

De alom aanwezige A(bdij) van H(erkenrode).

Even rusten onder een oude eik.

Met de koordames over de vuilnisbelt

Midden in het Oude Land van Loon, de huidige provincie Limburg, ligt de voormalige abdij van Herkenrode. De rijke koordames van deze abdij bezaten uitgestrekte landerijen verspreid over de hele provincie. Eén van de mooiste gebieden die bewaard bleven, ligt op 3 km van de abdij. Een aaneengesloten gebied van bossen, velden en weides, rijk aan fauna en flora: de Herkenrodebossen.

→ Tekst en foto's Mieke Paulissen

Per duif

Op een zonovergoten herfst dag trek ik mijn wandelschoenen aan en hoop ik de koordames te verleiden om in gedachte mee te stappen. Ik vertrek aan het sportcentrum waar mensen voetballen, tennissen én hun duiven inkorven, een 'sport' die voor de Franse Revolutie voorbehouden was voor de adel en de rijke abdijen. De koordames verstuurden hun post 'per duif'. Ik wandel door een dreef met statige oude eiken, een voorsmaakje van wat komen gaat. Eerst langs een appelplantage met daarachter

een eeuwenoude winning genaamd De Roye, daarna dwars door een nat gebied met de naam Busselkes – naar de busseltjes stro die vroeger over de naburige weg werden gelegd om zo aan natte voeten te ontsnappen.

Buizerd

Ik kruis de verbindingsweg tussen de twee dorpen *Kermt* en *Stevoort* en beland op een voormalige vuilnisbelt. Tot ver in de jaren 60 werd hier het huishoudelijk afval van Kermt gestort: plastic flessen, glazen potten en

rubber laarzen. Gelukkig is daar vandaag niets meer van te zien. Het stort werd afgedekt en de natuur heeft het weer overgenomen. De koordames zouden tevreden zijn, het ziet er keurig uit. Verderop duik ik een mooi bos in tot bij een bankje aan de bosrand. Boven mij cirkelt traag een buizerd. Hij vliegt hoog en roept af en toe zijn scherpe schreeuw. Een kraai plaagt hem en probeert zijn prooi af te snoepen. Dit gebied lokt wel meer rare vogels. Enkele jaren geleden was het de woonplaats van een jongeman die er in navolging van het boek *Walden*

Wandelpad en fietsknooppunten lopen even samen.

Ware bos'wachters' met hun wortels stevig in de grond.

van Henry David Thoreau een jaar lang probeerde te overleven met slechts 2500 €. De man slaagde er wonderwel in. Hij dronk regenwater en at alleen maar zelfgekweekte spruiten en eitjes van eigen kippen. Zijn grootste kost was het laten overkomen van een oude stacaravan.

Paringsritueel

Dit gebied is een mozaïek van oud en nieuw bos. Het stuk dat ik verder afstap werd recent aangeplant als klimaatbos in de strijd tegen de opwarming van de aarde. Voor mij op de grond liggen de resten van een feestmaal: de geknakte veren van een duif. De buizerd heeft niet te klagen. Wanneer ik bij de picknickplaats voor mensen kom, dansen er libellen in de warme herfstlucht. Hun doorzichtige vleugeltjes voeren een bizar paringsritueel uit. Knap resultaat van de recent aangelegde vennen die het water in het gebied vasthouden en zo een vruchtbare voedingsgrond zijn voor waterjuffers en andere insecten. Ik verlaat het stukje pad dat ook deel uitmaakt van het beroemde Limburgse fietsroutenetwerk en stap langs het verlaten terrein van wat ooit een bloeiend sterrenrestaurant was: het Scholteshof van chef

Roger Souvereyns. Vandaag zijn de wijngaarden verlaten en de gebouwen tot ruïnes vervalten. Soms huizen er junkies en af toe dringt er een Urban Explorer binnen om foto's te maken. Ik blijf wijselijk buiten en stap langs een bietenveld om opnieuw de weg Kermt-Stevoort te kruisen, mijn enige asfaltmeters. Ik kom nu in een verwilderd stuk bos waar enkele jaren geleden een hazelworm voor mij op het pad kronkelde. Een prachtig zicht om die koperkleurige 'slang' bezig te zien, maar ik hoop dat zij het overleefde want even later passeerde een illegale mountainbiker.

Stokstijf

Voorbij een bruggetje wandel ik langs een wei met schapen en beland weerom in een prachtig bos vol oude eiken. In het voorjaar kloppen hier de spechten insecten uit de schors en 's zomers bieden de hoge bomen beschutting aan de vleermuizen die bij valavond acrobatisch over de naburige velden fladderen. Links van het pad staat een oude grenssteen met de letters AH, Abdij Herkenrode. Het kerngebied van de voormalige abdij reikte voor de Franse Revolutie tot hier. Vandaag zijn de Herkenrodebossen van de

abdij gescheiden door een snelweg, een drukke gewestweg en een spoorlijn. Ik loop verder de lus die mij langs oude en nieuwe aanplant leidt. Opeens houd ik halt en sta stokstijf. Voor mij in de weide, gescheiden door een braambessenhaag, staart een grote ree mij aan. Ook zij staat stokstijf. Dan draait zij zich om en graast rustig door. Nu pas bemerk ik de drie kleinere reetjes die haar vergezellen. Plots schrikken ze en weg zijn ze, hun witte kontjes huppelend door het hoge gras.

Koemaagd

Vol van de aangename ontmoeting wandel ik verder tot ik terug bij de grenssteen kom en verderop het pad bereik dat in het vroege voorjaar omzoomd wordt door bosanemonen, speenkruid en klaverzuring. Hier ontmoet ik de koordames weer, wanneer ik de grachten zie die onder hun bevel zijn uitgegraven om het gebied af te bakenen én om het vee binnen te houden. De dames hadden vroeger een 'koemaagd' in dienst, een herderin die hun koeien hoedde in deze bossen. Bedankt koordames om mij, arme werkzuster, rond te leiden in jullie domein. Jullie hebben hier een prachtig gebied achtergelaten waar het goed toeven is. Volgende keer afspraak in de abdij!

PRAKTISCHE INFO

Deze tocht werd door het Regionaal Landschap Haspengouw en Voeren op kaart gebracht onder de naam Verborgene Moois – Herkenrodebossen. De tocht is 11 km lang en combineert de rode en de gele wandeling. Het terrein kan erg modderig zijn. Meer info op www.wandeleninlimburg.be.

ARTIKEL-DATABANK

